

ÖRÖKKÉ ÉLNEK. SOSEM HALNAK MEG.
MINDIG SZOMJASAK.

YOUNGBLOOD

vérifjoncok

 *fine
selection*

SASHA LAURENS

SASHA LAURENS

YOUNGBLOOD

vérifjuncok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1

KAT

NEKIDŐLTEM A PULTNAK a Snack Shack falatozóban, és kibámultam az El Dorado Hills-i Countryklub medencéjére. A hűvös, élénk kék víz hihetetlenül jólesne az izzadt, olajtól ragacsos bőrömnem. A kora augusztusi kánikulában a medence egész nap dugig volt visító gyerekekkel. Ebédidőben durván megrohamoztak minket, aztán meg sem álltak egész délután; még mindig tejturmixos a hajam. Végre-valahára a fák vonala alá bukott a nap, hűvös árnyékot vetve a napozószékek sorára. Az úszómesterek éppen a gyerekeket terelgették kifelé a medencéből, vissza a dadusok, au pairek és szülők felé.

– Kat, ha el kell készítenem még egy cézársalátát kruton vagy öntet nélkül, sikítani fogok – szölt Guzman a mosogató mellől. – Most komolyan, konkrétan csak római saláta magában?

Felnevettem, de szememet a medencén tartottam. Esténként a klubtagok egy másik fajtája tűnik fel. Egész nyáron figyeltem, ahogy felbukkannak: úszók, akik a halványuló napfényben róják a hosszokat, és jól öltözött nők, akik a benti bárból kért fehérborot kortyolgatják. Úgy tűnt, mintha ezeknek a klubtagoknak a kedvéért az egész világ lazítana, hogy egy perc könnyű békét adjon nekik.

Én is közülük való akartam lenni.

Guzman vizet zúdított az egyik turmixgépbe.

– Shelby most flörtöl azzal a cuki úszómesterrel, hogy is hívják, Ryannel?

Épp időben pillantottam oda az úszómesteri iroda felé, hogy lássam, amint Shelby a piros úszómesteri egyenruhájában, homlokára tolt nap szemüvegben egy félmeztelen srác karját püföli egy vízi nudlival.

– Ja, Shelbs határozottan flörtöl. – Átráncigáltam az óriási üveg ke-
tchupot a kiszolgálóablakon. – Mit gondolsz, mielőtt vége a nyárnak,
megengedi egyszer a klub vezetősége, hogy kiüljünk oda zárás után?

– Mármint, hogy ússzunk egyet, rendeljünk egy kis sült krumplit,
és napozzunk?

Esélytelen volt. Nem ehetek sült krumplit, és a naptól általában
émelygek. De akkor is, egyfajta sóvárgás lüktetett bennem.

– Csak érezni akarom, milyen countryklubtagnak lenni, érted?

– Aha, értem. Sőt, biztos vagyok benne, hogy az egész családom is
érti, beleszámítva azokat is, akiket El Salvadorban hagytunk. És nem,
egyáltalán nem hiszem, hogy hagynák, hogy kivegyünk egy délutánt,
és úgy tegyünk, mintha oda tartoznánk. Errefelé mi hordjuk az egyen-
ruhát.

A medencés jelenet ragyogó fényességétől káprázó szemmel fordul-
tam vissza a homályos konyha felé.

– Először milliomosokká kell válnunk. Akkor mi is tagok lehet-
nénk.

Guzman a hűtőben pakolászott.

– Tetszik a hosszú távú terved, de azonnali ellenállás gyanánt csiná-
lok egy quesadillát. Ez az intézmény megfosztott minket az ebédszü-
netünktől. Kéred a felét?

Az az igazság, hogy nem azért hagytam ki az ebédszünetet, mert el-
foglaltak voltunk. Azért hagytam ki, mert Guzman ott volt. A nyá-
ri szünetben eleget tudok dolgozni, hogy maradjon spórolt pénzem a
tanévre. Guzman ugyanezt tervezte, úgyhogy mindketten jelentkez-
tünk a Snack Shackbe. Shelbyvel mint úszómesterrel ez tökéletes felál-
lásnak tűnt egy tökéletes nyárhoz – még akkor is, ha Guz és én az egé-
szet egy apró, dögmeleg konyhában fogjuk tölteni.

Csak egyetlen bökkenő volt: a Hemát elfelejtettem belekalkulálni a
tervbe. Mivel Guzman egész nap a közelemben van, a reggelire ivott

embervérvótlékkal kell kihúznom a műszakom végéig. Az első pár napon zárásra olyan éhes lettem, hogy azon kaptam magam, hogy kissé túl hosszan bámulom a klubtagok fedetlen csuklóját és szabadon hagyott nyakát. Fontolóra vettem, hogy becsempésszek némi Hemát a konyhába, aztán bele-belekortyolhatnék, amikor Guzman nem figyel éppen. Viszont, ha meg kell magyaráznom, miért van egy üveg vér a hamburgerpogácsák mellett, az sokkal rosszabb lenne, mint éhen maradni.

Homlokomhoz nyomtam a kezem, kicsit szédültem. A legtöbb napot kibírtam; nem ismeretlen számomra az önuralom. De anyukámnak és nekem gyakran épp csak annyi Hemánk volt, hogy kihúzzuk vele, és ma reggel kifogytunk belőle. Amikor megosztottunk az utolsó üvegen, mindketten tudtuk, hogy vacsoraidőre farkaséhesek leszünk. Egyikünk se hozta szóba. Este kell szereznem valamennyit.

– Megvagyok – feleltem Guzmannek.

Rácsapott egy tortillát a grill sütőlapjára.

– Ha kiderül, hogy ilyen mindenmentes diétán vagy, ami nélküli a glutént, vagy a sajtot, vagy a szórakozást, vagy a boldogságot, akkor nagyon pipa leszek.

Kikapcsoltam a fritőzt, majd a kukába hajítottam az utolsó sóborította sült krumplikat.

– Rendetlenkedik mostanában a gyomrom.

Guzman látványosan levegő után kapott.

– Bocsi, *teljesen* kiment a fejemből.

– Guzman, ha azon kaplak, hogy szemétkedsz Kattal, felírlak a mendenceszabályzat megsértéséért – dugta be szőke fejét Shelby a kiszolgálóablakon. Napbarnította bőre mellett mosolya ragyogó fehérnek tűnt.

– Semmiség – feleltem –, csak a gyomrom.

Úgy tettem, mintha nem venném észre, Shelby milyen pillantást vetett Guzman felé.

Tizedik elején kezdtem elveszteni a képességet, hogy megemészszen az ételeket. Legalábbis azt a fajta ételt, amit a barátaim ettek. Az egy nehéz és szomorú év volt, sosem tudhattam, hogy épp az utolsó fagyimat, érett epremet vagy pizzaszeletemet eszem-e. Anyukám állította össze a klinikán a papírokat, ami szerint emésztési zavarral diagnosztizáltak. A tanév végére már teljes mértékben Hemán éltem, ami

mindenki másnak azt jelentette, hogy nem eszem semmit. Soha. Nehezen fogadták el, még ha tudták is, hogy ez az egészségi állapotomból fakad. Ez nem akadályozta meg az iskolai tanácsadót abban, hogy a kiegyensúlyozott táplálkozásról szóló szórólapokat adjon nekem, vagy a barátaimat, hogy aggódó pillantásokat vessenek egymásra. Azt hitték, nem veszem észre.

Igazán hálás voltam a Hema létezéséért. Elképesztően szerencsésnek mondhattam magam, mert soha nem kellett valaki nyakába mélyesztenem az agyaraimat, főleg mostanság, amikor egyetlen rossz harapás megölhet bárkit. De a hazudozás már fárasztó volt. Fogalmam sem volt, hogyan fogom túlélni a középiskola hátralévő két évét úgy, hogy suttymban iszom a langyos vérpótlékot a szekrényembe gyömöszölt termoszból, közvetlenül a tesiruhám mellől.

Nem csak két évet. Nem csak a gimit. Az örökkévalóságot.

Vagy akármilyen sokáig is éljenek a vámpírok.

Shelby felugrott a pultra.

– Adsza nekem a felét! Éhen halok!

Guzman az egyik kezében kést, a másikban egy avokádót lóbálva Shelbyre nézett a válla felett.

– Azt nem csodálom, egy *szégyentelen flörtöléssel* töltött hosszú nap után... Ó, a rohadt életbe!

Shelby csettintett a nyelvével.

– A karma gyorsan visszaüt.

Guzman felé fordultam. Valami olyasmit mondott, hogy *el tudod ezt hinni?*, és felém nyújtotta a kezét. A hüvelykujján lévő vágásból karmazsinvörös patakocská csorgott a tenyerébe.

Vér.

Az addigi éhség okozta kábultságom hirtelen szédülésbe váltott. A látásom leszűkülött arra a drága, sötétvörös tócsára, ami Guzman kezében gyűlt.

– Megyek, hozok egy elsősegélykészletet – tüsténkedett Shelby. – Kat, adnál neki egy papírtörülőt?

Képtelen voltam rá.

Összefutott a nyál a számban, és mielőtt megállíthattam volna őket, a szemfogaim az ajkam belső felébe nyomódtak. Pánik lett úrrá

rajtam, ahogy a szám elé kaptam mindkét kezem. Ilyen *sosem* történt, soha nem vesztettem el a kontrollt, sosem hagytam előtörni az agyaramat. Ha bárki meglátná, az az itteni életem végét jelentené. De még ezen az iszonyaton túl is dübörgött valami a fejemben: az éhség. És egy hangocska azt nyöszörögte, hogy esetleg egy kis kóstoló nem ártana meg...

Nem. Tenyeremet még mindig a számra szorítva elhárítottam Guzmantól, míg a pultnak nem ütköztem. Ez volt a lehető legmesszebb, ahová a parányi konyhában kerülhettem tőle. Mégis *mit* gondoltam? Hogy *meginnám Guzman vérét?* Ez szörnyűség és helytelen, és én sosem tennék ilyet. De még ha akarnám, akkor sem tehetném. Sosem tudhatod, ki hordozza a fertőzést. Elég egy csepp a rossz vérből, és a halhatatlanság semmit sem jelent többé.

– Föld hívja Katet. – Guzman letépett egy papírtörölt a tekercsről, majd a kezére tekerte. Most, hogy a vér kikerült a képből, reszketegen kapkodtam levegő után; megnyugodtam annyira, hogy vissza tudjam húzni az agyaramat. Egy pillanattal később Shelby visszatért, tucatnyi különböző fertőtlenítőt és kötszert húzva elő az elsősegélydobozból.

Rám pillantott.

– Rendben vagy?

A bőröm nyirkos volt, az idegeim cafatokban lógtak. Végigfuttattam a nyelvem a metszőfogaimon, ellenőrizve őket egyszer, majd még egyszer.

– Nekem, ööö, egy ilyen vérfóbiám van... Meglátok egy csepp vért, és máris elkap a hányinger – dübnyögtem. – Guzman, miért nem mész inkább el? Nem tudsz úgy bezárni, ha mindent összevérezel.

Igazából én magam akartam elhúzni, de ha megteszem, az egyóránnyi bérembe kerülne. Ezt pedig nem engedhettem meg magamnak a jelenlegi Hema-árak mellett.

– De úgy volt, hogy együtt fogunk lógni... – tiltakozott Shelby.

– Fel kell vennem anyukámat munkából. – Agyarmentes mosolyt kényszerítettem magamra. – Biztos vagyok benne, srácok, hogy nélkülem is remekül fogtok szórakozni.

Guzman visszahúzta a frissen bekötött kezét Shelbytől, az egyik sarokba hajította a kötényét, és gyors, sültkrumpli-illatú ölelésbe zárt.

– Hivatalosan is te vagy a legkevésbé szórakoztató barátom. És köszöni.

– Írj, ha tudsz később csatlakozni, oké? – kért Shelby.

– Rendben. – Tudtam, hogy úgysem fogok. A gyomromat görcsbe rántó csomó addig nem enyhült, amíg mindketten el nem mentek, a cserben hagyott quesadilla a szemetesben nem landolt, és az egész területet vastagon be nem fújtam tisztítószerral, hogy csak úgy ködlött. Amíg a vér utolsó megmaradt nyoma már csak a saját éhségem lassú, szűnni nem akaró lüktetése volt.

Bekanyarodtam a Sacramentói Klinika melletti parkolóba, és üzentem anyának. Tizenöt perccel később feladtam a várakozást, és bementem. Anyukám 1900-ban született, idén tölti be a százhuszonkettőt. Habár vámpírteste kinézetre még mindig csak a harmincas éveinek végén járt, folyton megfedkezett az SMS-ezés létezéséről.

Ahogy belöktem a klinika ajtaját, körém zárult az a jellegzetes, gyomorforgató szag: fertőtlenítő vegyszerek, az őket elfedni hivatott éme lyítően édes szintetikus illatosítók, és mindezek alatt a vér mindig jelenlévő aromája.

A fertőzött véré.

A váróteremben lélekfacsaró légkör uralkodott. A falakon elnagyolt vízfestmények nyomatai lógtak, mintha a netről rendelt művészet feldobhatná a hangulatot. A szikszalaggal toldozott-foldozott székekben ülő betegek tekintete a távolba révedt, amit a súlyos VFD jeleként azonosítottam, még ha ez nem is tényleges tünete. Fejben máshol jártak, fájdalmukat vagy a bankszámlájukat próbálták kezelni. A sarokban egy kimerült nő a kisgyerekével fagolyókat húzkodott a drótpályákon – ez a világ leglehangolóbb játéka, amit csak és kizárólag az ehhez hasonló lehangoló helyeken találni.

Ez a klinika véralvadási faktorok diszfunkciójában – röviden VFD-ben – szenvedő betegeket kezel. A vírust az 1970-es években fedezték fel, azóta a népesség több mint felét megfertőzte a VFD. Nagy részük nem lett betegbb, mint egy normál megfázástól. Azok a szerencsétlen páciensek kötöttek ki anyukám klinikáján, akiknek krónikus

volt az állapota. A VFD-től megkergült a keringési rendszerük: a vérük túl gyorsan, túl lassan vagy egyáltalán nem alvadt meg, vagy ha mégis, akkor rossz helyen és rossz időben. Kezelés nélkül bele is halhattak. A VFD többnyire ártalmatlan – egészen addig, amíg nem árt *neked*.

A vámpírok ezt már jóval az első komoly esetek előtt is tökéletesen felfogták. Bármelyik vámpír, aki VFD-t hordozó emberből táplálkozott – tünetek ide vagy oda –, percekben belül halott volt. Ahogy a VFD robbanásszerűen terjedt az emberi társadalomban, a kihalás szélére sodródtunk, ezt a vámpírok Vésznek nevezték el.

Egyedül a Hema mentett meg minket a kihalástól.

Bár arra nem volt elég, hogy megmentse apukámat.

– Szia, Kat! – köszönt a klinikai recepció. – Angela hamarosan végez. Ma sajnos nem voltunk bent elegenden.

– Mint mindennap, igaz? – mondtam.

A klinikán soha semmilyen szükséges dologból nem volt elegendő. Egyik VFD-klinikán sem volt. Még biztosítással is, anyukám betegei közül sokan felélték a megtakarításaikat, hogy megengedhessék maguknak a kezelést abban a reményben, hogy kitartanak a gyógymód felfedezéséig. A Black Alapítvány a Gyógyulásért – a legnagyobb név a VFD kutatásában – már vagy negyvenöt éve dolgozik a témán. Ha a VFD gyógyítható, a Black Alapítvány meg fogja találni a gyógymódot. Elvégre vámpírok üzemeltetik. A vámpírok nem gyakran találtak közös célt az emberekkel, de kivételt tettek, ha fertőzésmentes vérről volt szó.

A másik kivétel természetesen anyukám volt, aki úgy élte az életét, mintha teljes egészében el akarná felejteni, hogy vámpír.

Lehuppantam egy székre, megvárni anyut. Írtam egy üzenetet Donovannek, aki a Hema-elosztónk, hogy később felveszek nála egy rendelést. Reagáltam egy videóra, amit Shelby küldött át, aztán a lehető legszokatlanabb módon a telefonom utolsó képernyőjére lapoztam, megnyitottam egy játékokkal teli, soha ki sem próbált mappát, ahol elrejtve megtaláltam egy e-mail-app ikonját.

Már rég törölnöm kellett volna a fiókot. Megfogadtam, hogy megteszem, amikor elkezdődik a nyári szünet. Anya örjögene, ha megtudná, hogy az ő nevében e-mail-fiókot regisztráltam. De a tanév vége,

ahogy jött, el is múlt, a fiók meg még mindig itt van. Már több ezer alkalommal ellenőriztem, de a bejövő mappa mindig üres volt. Most már gyakorlatilag itt van a tizenegyedik év eleje, és januárban küldtem el a jelentkezésemet. Rég túl késő már az értesítéshez – de hogy is adhatnám fel a reményt, ha egyáltalán nem is kaptam még választ?

Futó pillantást vetettem a folyosóra, hogy megbizonyosodjam, anyukám nem jön, és megnyitottam a fiókot.

E-mail-fiók: AngelaFinn1900

Beérkező üzenetek: 1

Felvételi@HarcoteKözépiskola.edu – Felvételi döntés

Katherine Finnről

Megdermedtem, csak bámultam a képernyőt.

Ez az.

Rákoppintottam az üzenetre, hogy megnyissam.

A klinika pocsék wifije miatt lassan töltött be. Először csak a fej-léc jelent meg a denevéres-kastélyos címerrel, amit bárhol felismernék. Alatta kacifántos latin felirat: *Optimis optimus*, ami annyit tesz, „A legjobbak legjobbjai”. Mire a szöveg végre megjelent, már alig kaptam levegőt.

Tisztelt Ms. Finn!

Örömmel értesítjük, hogy Katherine Finn felvételt nyert a Harcote Középiskolába a következő tanévre.

Elnézését kérem, amiért nem adtam hírt Katherine felvételéről korábban, szokásunkhoz híven már a tavasz folyamán. Egy speciális pénzügyi segélycsomagot állítottunk össze, az okozta a késedelmet. Egy névtelen adományozó fogja támogatni Katherine beiskolázását; ezt a nagylelkű ajánlatot a következő oldalon részletesen elolvashatja.

A tanév alig több mint két hét múlva elkezdődik, ezért készek vagyunk minden segítséget megadni, hogy biztosítsuk Katherine felkészültségét. Kérem, amint lehetséges, aláírva küldje vissza a csatolt dokumentumokat.

Hadd legyek én az első, aki Katherine-t a Harcote Középiskolában köszönti a huszonöt éves jubileumi évünkben!

Üdvözlettel:
Roger Atherton
Igazgató

Bejutottam.

Tényleg bejutottam!

Bizsergett a bőröm, szédültem, csak most nem az éhségtől, hanem a hirtelen jött izgatottságtól. Az egész olyan valószerűtlennek tűnt.

A Harcote Középiskola az ország egyik legeslegjobb bentlakásos iskolája. Az emberek világában ultraexkluzívnak ismerik, ahol egy számjegyű a felvett diákok száma. Ez azért volt így – ezt az emberek nem tudták –, mert a Harcote-ba csak egyféle diák juthatott be: vérifjonc vámpírok, akik a Vész után születtek.

De nem ám akármilyen vérifjoncok. Csak az elit, akik a Vámpírtársadalom leggazdagabb és leghatalmasabb figuráinak leszármazottai.

Na meg most én is.

Újra és újra elolvastam a levelet, megpróbáltam az elégedettség érzését beleégetni az agyamba. Ha elég mélyen belevésem, talán örökre magammal vihetem. Mert amikor a pénzügyi segélyajánlathoz tekerrek, egyszer s mindenkorra el kell engednem az álmomat, hogy a Harcote-ba járhatok.

A tandíj több tízezer dollár volt évente, és a pénzügyi segély hírhedten nemlétező fogalom, nem számít, milyen nyomtatványt küldesz el a jelentkezésseddel.

Ez a Harcote-ba járóknak nem számított: ők vámpír iparmágnások és vámpír csillárdosok gyerekei, és a vérőseik – a vámpírok, akik a szüleiket átváltoztatták – valószínűleg legendások. Én egy vámpír ápolónő lánya vagyok, és ami apukámat illeti, ő túlélte a Vész legrosszabb időszakát, csak azért, hogy aztán egy emberből táplálkozva érje a halál, amikor túl kevés pénzünk volt Hemára. Ez az elit magániskolákat elég jól kizárta a képből. Még ha meg is engedhettük volna magunknak, anyukám meg van győződve róla, hogy nincs számomra hely a Harcote-ban.

Nem számított, hogy erről álmodoztam már jóval az agyaram előbújása előtt is.

Anyukám és én sosem illeszkedtünk be a Vámpírtársadalomba. Nem csak arról volt szó, hogy mindig állami suliba küldött, pedig a legtöbb vérifonc magántanároktól tanult, vagy hogy a számlaegyenlegünk örökösen épphogy a nulla fölött lebegett. Nem rendelkezünk olyan családfával, amelyet a Vámpírtársadalom ünnepeelt volna. Még a Vész előtt anyukám azt mondta, a vérösöd határozza meg, ki vagy a világunkban. A vérösöd egy idősebb vámpír, aki kiválasztott téged a halhatatlan létre, és továbbadta neked ezt az ajándékot azzal, hogy átváltoztatott. Egy igazi vérös megtanítja az új vámpírt, hogyan vadásszon és táplálkozzon, hogyan tud megdelejezni vagy a személyes varázsával elbűvölni egy embert, hogyan alkalmazkodjon a soha véget nem érő élethez. Lényegében, *hogyan legyen vámpír*. A vérös és az ivadéka örökévaló köteléken osztozott. Most, hogy az új vámpírok úgy születnek, nem pedig átváltoztatják őket, azt a hagyományt tartjuk, hogy a szüleid vérősei a tieid is. Amikor más vámpírok a családfám felől érdeklődnek – vagyis érdeklődtek, mert évek óta nem találkoztam eggyel sem –, azt mondom nekik, hogy mindkét vérösöm odaveszett a Vész alatt, és apukám vérősére terelem a beszélgetést; ő tényleg nem élte túl. Anyukám véröse teljes mértékben tabutéma. Az az igazság, hogy nem tudjuk, behalt-e a vírusba, vagy még mindig az örökké élő, soha meg nem haló lények közt van. Azt sem tudjuk, férfi volt-e, vagy nő. Ennek az az oka, hogy anyukám nem ismeri a vérösét. Pont.

Anyukámat nem úgy választották erre az életre, a halhatatlanságot nem ajándékba kapta. A vérösének egyáltalán nem állt szándékában átváltoztatni őt: csak táplálkozott belőle, és otthagya meghalni. Anya éveken keresztül azt hitte, ő az egyetlen létező vámpír.

Amikor végre talált másokat, rájött, hogy jobban járt volna, ha mégsem. Úgy kezelték, mintha nem érdemelne meg, hogy egy legyen közülük, mintha a halhatatlan élete csak hiba lenne, és az őt megharapó vámpírnak végeznie kellett volna vele. Nem akarták, hogy bármi közülük legyen anyához.

Ezért elkezdett hazudni, ezeket a hazugságokat pedig megörököltem, és én is mindig ezeket hajtogattam.

Kivéve egy alkalommal.

Ami eléggé rosszul sült el, gyorsan ráfáztam. Böven volt időm elgondolkozni rajta, mennyire elcsesztem, az államközi úton, miközben magunk mögött hagytuk a Virginiában élt életünket, hogy tiszta lappal kezdhessünk Kaliforniában. Sacramentóban anyukám megfogadta (magának – engem meg se kérdezett), hogy innentől kezdve semmi köze a többi vámpírhoz. Már három éve itt vagyunk, és Donovanen kívül egyetlenegy vámpírt sem ismerek az egész államban.

Először örültem, hogy magunk mögött hagyjuk a Vámpírtársadalmat, amennyire ott megégettem magam. Viszont ahogy egyre idősebb lettem, és a vámpírvonásaimat már nem lehetett figyelmen kívül hagyni, az elszigeteltség elkezdett felőrlőni. Lehet, nincs rendjén, hogy egy olyan világtól várom az elfogadást, ami elutasított. De nem tehettem róla, az elszántság gyémántja formálódott a bensőmben, amikor a Harcote-ra gondoltam. A sulis megszűntetne mindent, ami miatt kilógok a sorból, ami miatt túl kevés vagyok. Így ténylegesen *oda tartoznék*.

Anyukám nem szimpatizálna ezzel az érzéssel. Egyáltalán nem. Azt mondta, a jelentkezés szóba sem jöhet. Egyébként is, ki sem tudnánk fizetni.

Idén elegendő lett az örökös engedélykérésből. Kitöltöttem és elküldtem a jelentkezést én magam, titokban.

Mélyet sóhajtottam. Jobb túlesni a legrosszabbon. A pénzügyi segélyajánlathoz pörgettem.

Pénzügyi segély

Éves finanszírozás biztosítva két évre (harmadik és negyedik), a Harcote Középiskola Becsületkódexével összhangban:

- Éves tandíj: teljes költség fedezve.
- Szoba, bentlakás, egyenruha: teljes költség fedezve.
- További kiadások, beleértve a tankönyveket, a számítógépigényt, a szakkörökhöz, sportcsapatokhoz vagy

tanulmányi utakhoz kapcsolódó költségeket: kérés esetén a teljes költség fedezve, korlátlanul.

- A Harcote-kampuszra való költözés utazási költségei, továbbá egy otthoni látogatás per félév: teljes költség fedezve.

- Előre nem látott kiadások, beleértve az új ruhákat és más szükséges tételeket a kampuszra való érkezést megelőzően: kérés esetén a teljes költség fedezve, korlátlanul.

Mindezen juttatások egy névtelen adományozó által finanszírozva.

Forróság áradt szét bennem. Ráharaptam az ajkamra; nem tűnt rendjénvalónak, hogy vigyorogni kezdjek abban a komor váróteremben.

– Minek örülsz ennyire?

Anyukám állt a folyosón, a hosszú nap végén sápadtan és nyúzottan, de ajkán különös mosoly játszott.

Felugrottam.

– Anya, bejutottam a Harcote-ra! Bejutottam!

Arca megvonaglott a haragtól: szeme kidülledt, ajka vicsorra húzódtott. A grimasz, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is tűnt; anyukám egy pillanat alatt összeszedte magát. Száját vékony vonallá préselte, ökölbe szorított keze megfeszült a retikül szíján, majd elsétált mellettem, egyenesen át a várón, ki a parkolóba. A klinika ajtaja bevágódott, mielőtt követhettem volna.

2

KAT

– HALLOTTAD, AMIT MONDTAM? – Anyukám után kocogtam, aki épp a parkolón masírozott keresztül. Már majdnem a kocsinál volt, amikor utolértem.

Az utasoldal felől állva szúrós pillantást vetett rám, arca beszippantva, amitől beesettnek tűnt.

– Kat, nyisd ki az autót!

– Bejutottam a *Harcote-ra* – ismételtam meg.

– Elsőre is értettelek. Kérlek, nyisd ki az autót!

– Csak ennyi mondandód van? – Szorosan a markomba zártam a kocsikulcsot. – Semmi olyasmi, hogy „gratulálok, Kat, egyetlen lányom, amiért bekerültél az ország egyik legversenyképesebb gimnáziumába”?

– Igen, Kat, gratulálok, hogy a hátam mögött jelentkeztél, amikor világosan megmondtam, hogy ne tedd. Ilyen mentalitással nem is csoda, hogy felvettek.

Szavai fullánkként szúrtak belém, de még rosszabb volt a tekintete; a szeméből sütő harag elárulta, hogy csak töredékét mondta el annak, amit valójában gondolt.

– Nem értem – hebegtem. – Azt gondoltam, büszke leszel rám.

A kocsitetőből sugárzó hőtől fodrozódott az arca, amikor visszánézett rám.

– Mindig büszke vagyok rád, Kat. De nem foglak a Harcote-ra küldeni. Nos, hosszú volt a nap, fáradt vagyok.

Hirtelen a harag villáma sistergett végig rajtam, elvágva az egy pillanattal korábbi fájdalom és zavarodottságom. Szóval anyu fáradt? Ne csessz. Én *belefáradtam*. Befeléadtam, hogy a hülye Snack Shackben dolgozzak, olyan embereket kiszolgálva, akik százszor gazdagabbak, mint én valaha is leszek, amikor szerezhettem volna egy gyakornoki állást, vagy felvehettem volna egy plusz órát, ami jó pont lenne a főiskolákon, és végül a jogi karon; befeléadtam, hogy a pénz és a Hema miatt aggódjak; befeléadtam, hogy érzésem szerint én vagyok az egyetlen száz év alatti vámpír egész Kalifornia államban.

Befeléadtam, hogy többet akarok, de sosem kapom meg, és befeléadtam a félelemben, hogy az életem örökre ilyen lesz. Hogy halhatatlanságom hátralévő részében sosem lesz ennél jobb.

A fogamat csikorgattam, de úgy tettem, ahogy kérte. Hazavezettem, reményeim szerint megsemmisítő hallgatásba burkolózva. Ez kiszámított előjátéka volt a veszekedésnek, amire hazaérkezés után kerül sor. Fejben lejátszottam vagy száz különböző érvet, kisakkoztam a lehető legjobb támadást, és hogy hogyan hárítsam el anyu védekezését. Vártam, amíg a lakás ajtaja be nem csukódott, és fel nem akasztotta a kabátját, aztán belevágtam.

Határozott, észszerű és összeszedett voltam.

– Tudom, hogy már nyár legvége van, de teljes finanszírozást biztosítanak. A segélycsomag fedezi a teljes tandíjat, a szobát és bentlakást, fedez *mindent*.

– Ez mit sem változtat a tényen, hogy hazudtál nekem.

– Szigorúan véve sosem hazudtam. Te nem kérdezted soha.

Orrcimpái kitágultak.

– Jaj, de buta vagyok, hogy sosem kérdeztem, titokban elküldted-e a jelentkezésem valamelyik bentlakásos iskolának.

– Jól van. A hátad mögött cselekedtem, és ez helytelen volt – ismerem el. – De most az a helyzet, hogy felvettek, és meg is engedhetjük magunknak. Tulajdonképpen végre talán még félre is tudunk tenni, ha én a suliban vagyok, és mindent rendeznek.

– Nem csak a pénzről van szó. Vagy az időzítésről, amely őszintén szólva nevetséges. Nem akarom, hogy bentlakásos iskolába menj, különösen nem a Harcote-ra. Csak vámpírok, ember egy szál se. Azt szeretném, ha egy ennél nagyobb világot ismernél.

– És Sacramento mégis mióta egy *nagyobb világ*? – Villámló tekintetéből ítélve ez bizony ballépés volt. Taktikát váltottam. – *Vámpír* vagyok, anya. Ha emberekkel élek, az nem változtat ezen.

– Mi van emögött, Kat? – Maga elé nyújtotta a kezét, mintha a szóban forgó *ez* valami láthatatlan jelenlét lenne a szobában. – Bőven vannak itt barátaid.

– *Ember* barátaim, akiknek minden egyes nap hazudok arról, hogy ki vagyok. Gondolsz valaha arra, milyen nehéz nekem úgy leélnem az egész életem, hogy nem ismerek egyetlen velem egykorú vámpírt sem?

– Nem tudatosult bennem, hogy akkor kezdődött az életed, amikor Sacramentoba költöztünk, Kat. Mintha úgy emlékeznék, hogy egészen sok időt töltöttél egy veled egyidős vámpírral, mielőtt idejöttünk volna.

Ez mélyebbre vágott, mint kellett volna. Igaza volt: mielőtt Kaliforniába költöztünk, négy évig egy vámpír családdal éltünk. Vagyis nem *velük*, hanem a vendégházukban, amivel azért rendelkeztek, mert konkrétan egy birtokon laktak. A lányuk volt a legjobb barát-nőm, egészen addig, amíg el nem árulta a bizalmamat, és ki nem penderítettek minket.

– Az más volt – fakadtam ki. – Csak gyerekek voltunk, még nem is igazán vámpírok. És tudod, hogy egyáltalán nem beszéltem vele, mióta eljöttünk. Most kell más vérifjancok között lennem, amikor tényleg számít.

– Itt vagyok neked én, és már ezért szerencsés vagy. A vámpírok mindig is magányos életet éltek, Kat. Ilyen az átváltozás természete.

– Abban pedig mindenki egyetértett, hogy ez nem éppen jó dolog. Miért kellene így élnem, ha most máshogy mennek a dolgok? – A Vész előtt a vámpírokat nem érdekelték a gyerekek; vámpírnak lenni kizárólag a felnőttek elfoglaltsága volt, a terhességet amúgy is nehéz volt elérni egy szupergyorsan gyógyuló, halhatatlan testben. Csak mióta a

VFD lehetetlenné tette az átváltozást, azóta kezdtek gyereket vállalni a vámpírok. – Van egy egész *generációnyi* hozzám hasonló vérifjanc vámpír, én meg itt vagyok egyedül, mint az ujjam.

Anya megint a halántékát masszírozta. Teljesen lestrapálom.

– Miért kapsz ilyen sok pénzügyi segílyt?

– Mert le vagyunk égve, ők meg gazdagok. Mert megérdemlem.

Megviselt pillantást vetett rám.

– A világ nem így működik, és ezt te is tudod.

Igaza volt: tényleg tudtam, jó régóta. A kicsiny lakás falait túl közelinek, a levegőt túl állottnak és forrónak éreztem. Mindkét kezemmel végigsimítottam az arcomon. Valamilyen oknál fogva, amelyet nem tudnék hajszálpontosan megállapítani, elvesztettem az előnyömet. Ez lehetetlen, elfogadhatatlan, de annyira frusztrált voltam, hogy sehogy nem tudtam újra nyeregbe kerülni.

– A Harcote megváltoztatná az életemet, anyu!

– Próbáltam a tőlem telhető legjobb életet megadni neked. – Csillogott a szeme, és ez eltántorított. *Mindig* ezt csinálja, törékenyre és tragikusra veszi a figurát, mintha az elfogadható mód lenne megnyerni egy vitát a kínos megfutamodás helyett.

– Ne próbálj büntudatot kelteni bennem, amikor te vagy tévedésben! Csak mert te boldogan elpocsékolod itt a halhatatlanságod, nem jelenti azt, hogy én is. Mert *én nem*. Nem élhetek így örökké.

Örökké.

Ismerős szorítás fojtotta belém a lélegzetet. A pánik szorítása, amely mindig eluralkodott rajtam, amikor hagytam a gondolataimat ebbe az irányba kalandozni.

Az emberek úgy beszélnek a halhatatlanságról, mintha az valami csodás ajándék lenne. Jól hangzik, ha egy kastélyban tervezed eltölteni egy rakás pénzen ülve a világ összes idejével, hogy elherdáld, ahogy a filmek és könyvek vámpírjai. Az az élet nekem is nagyon bejönne.

De nem az az élet jutott nekem.

A halhatatlanság egész másképp fest, ha a bizonytalanság évtizedekkel nézel szembe. A következő néhány évtizedre volt tervem. A vérifjanc vámpírok a tízes éveik végéig úgy öregednek, mint az emberek;

onnantól kezdve a folyamat vánszorgássá lassul. A századik születésnapomra nézhetek ki harmincévesnek. Ez megnehezíti, hogy bárhol állandó életet alakítsunk ki. Az volt a tervem, hogy hitelből elvégzem a főiskolát és a jogi kart, aztán felküzdöm magam egy jogi cég társtulajdonosának. Pár évet azzal töltenék, hogy minden centet félreteszek, amit csak tudok, suttymban kortyolgatva a Hemát az asztalomnál, amíg túl szembeötlő nem lesz a tény, hogy még mindig úgy nézek ki, mint egy főiskolás gólya. Akkor azt tenném, amit már más vámpírok is megtettek előttem: elköltöznék valami új helyre, felépítenék egy új életet, aztán várnám, hogy a folyamat megismételje önmagát. Nincsenek életre szóló barátságok, sem húszéves gimis osztálytalálkozó, nem nézem végig, ahogy valaki megöregszik. Csak eddig jutottam abban, hogy megszerezsem, amit igazán akarok: biztonságot, stabilitást, egy életet, ahol soha nem kell amiatt aggódnom, hogy véletlenül gyilkos öngyilkosságot követek el, ha a bankszámlám túlságosan kiapadna.

– Menni akarok, anyu – mondtam rekedten. Ez volt az ütőkártyám.
– Szerintem apa is azt akarná, hogy így legyen. Hogy biztosan ne úgy végezzem, mint ő.

Két vékony vonal jelent meg a szemöldöke között, ahogy általában, mielőtt beleegyezne valamibe, ami szerinte rossz ötlet. Ez az, az *igen* következik. Majd így szólt:

– Nem értek egyet azzal, hogy ő a Harcote-ot akarná számodra. Bár hinne abban, hogy valamiféle módon megoldod anélkül is.

Testem ledermedt, az állam leesett. A veszekedés alatt végig a bennem tomboló düh hajtott, viszont most teljes sebességgel ütköztem a falnak. Nem vitatkozhattam vele arról, mit akarna apukám. Azelőtt meghalt, hogy elég időm lettem volna megtudni. Legtöbbször megvoltam ezzel kapcsolatban, de most pont úgy éreztem, anyu szándékosan emlékeztet rá, mit veszítettem el.

– Hidd el nekem, Kat – lágyult el a hangja –, ez a legjobb nekünk.

Rá sem bírtam nézni, ahogy felkaptam az üres hemás palackokat a konyhapultról.

– Donovan már vár.

Ez a legjobb nekünk.

A szavak körbe-körbekergetőztek a fejemben, ahogy Donovanhez hajtottam.

A Harcote világklasszis sulis, a hatalom, a kiváltság és a kiválóság helye, főiskolai nehézségű órákkal. A Harcote diákjaiból *valaki* lesz, ha nem máris valakik. Minden lehetőség karnyújtásnyira van tőlük, és a pénzügyi segély számomra is ugyanezt biztosítja.

Hogyan is gondolhatja azt anyukám, hogy a Harcote nem a legjobb nekem?

Be kell ismernem: a pénzügyi segély valamiért túl szép, hogy igaz legyen, de a gimiben én vagyok az egyik legjobb diák, és ütős felvételi esszét írtam. Megérdemlem, és határozottan szükségem van rá. Szorosabban markoltam a kormányt. Az egyetlen utamban álló dolog – amely *mindig is* az utamban állt – az anyám.

Lekanyarodtam az üzletsorra, ahol Donovan kecója van, és körbe mentem hátulról. Előlről nézve a hely egy lepukkant kocsmá villogó neon cégérral és sötétített ablakokkal. Hátul Donovan Hema-elosztópontot üzemeltet; számíthatunk rá, hogy nekünk jó tarifát számol fel. Megnyomtam a csengőt, aztán csak vártam a szemeteskonténerek, raklapok és cigisikkek között. A szemét szaga terjengett a levegőben, vizelet bűzével elkeverve. Lábujjammal odébb pöccintettem egy üres sörösdobozt.

Azt kívántam, bárcsak ideges vagy ijedt lennék abban a sötét parkolóban. Vagy undorodnék. Vagy oda nem illőnek érezném magam.

De nem.

Helyette csak az ismerős szorongás feszítését éreztem a mellkasomban: *egy ilyen örökkévalóság, egy így töltött halhatatlanság.*

Örökre. Így fogok élni örökre.

Kitárult az ajtó, és Donovan kidugta a fejét, a szájában szinte végigszívott cigaretta.

– Csá, Kat!

Kilépett, friss cigire gyújtott a csikkről. Donovan kortalannak nézett ki, átította a vámpírokra jellemző vonzerő, amitől csak úgy ragadnak rá az emberek, bár meg nem tudnák mondani, miért. Különösen, mert Donovan nem törődött magával: a haja zsíros, az évszázados

következménymentes láncdohányzás pedig azt eredményezte, hogy füstszag árad a pórusaiból.

– Két palack, igaz?

– Ja – nyújtottam felé a két üreset, amiket magammal hoztam.

– Az üvegviszaváltásért járó kis kedvezménnyel... – Nikotinfoltos ujjával a telefonját nyomkodta. – Az annyi, mint háromszáztíz dolcsi.

Görcsbe rándult a gyomrom.

– Ez húsz dolcsival több a szokásosnál!

Donovan füstfelhőt fújt, és egyik ujjával megvakarta a fejét.

– A CasTech szabja meg az árakat, bébi. Én csak a közvetítő vagyok.

– Ha most adok kétszázat, a többit hozzá tudod írni a számlánkhhoz?

Donovan bocsánatkérő grimaszt vágott.

– Egy napon ki kell egyenlítened azt a számlát, ugye tudod? De megteszem a csinos kis pofidért.

Mosolyt kényszerítettem az arcomra, amíg leszámoltam a pénzt. A gyomrom gyűszűnyire szűkül, mire az utolsó bankóhoz értem.

– Ez csak százkilencven. Azt hittem, több van nálam.

– Sírba viszel, Kat. – Donovan elhajította a cigit. – Figyu, van pár cucc, amitől meg kéne szabadulnom. Odaadom százkilencvenért, úgy korrekt.

Donovan eltűnt az épületben, majd visszatért két palackkal. A Hema szinte feketének tűnt bennük. Megdöntöttem a palackot, néztem, ahogy a sűrű folyadék az üvegre tapad, aztán lecsavartam az egyik tetejét, hogy megszagoljam. Kis híján köptem egyet.

– Ez már félig romlott!

– Egy koldus nem lehet válogatós. A legfrissebb cucc ötszáz per darab áron fut jelenleg.

Sírni akartam, vagy sikítani, vagy mindkettőt. Szinte láttam magamat, ahogy földhöz vágom a palackot, az pedig üvegszilánkok és ragacsos vér keverékévé robban szét. Hadd fröccsenjen csak Donovan lábára, akkor kiderül, mennyire tetszik neki a szaga.

De nem tettem meg. Nem tehettem.

Ehelyett visszacsavartam a palack tetejét, és elvettem tőle a másikat. Átadtam a lóvét, megköszöntem neki, hogy kisegített minket. Donovan kacintott, és azt mondta, öröm velem üzletelni, ahogy mindig

szokta. Mint mindig, ezt most is plusz megaláztatásnak éreztem. Aztán beszálltam a kocsiba, és elindultam haza.

Ötszáz dollár egy üveg friss Hemáért. Ilyen árak mellett csoda, ha a szegény vámpírok túlélnek valahogy. Megborzongtam. Ide fogunk jutni egy nap? Ide jutok én? Ha a Hema-árak tovább emelkednek, ha a klinika támogatása elapad. Mindig csak egy rossz lépés választ el minket attól, hogy lecsúszunk a lejtőn. Az éhség kétségbeesetté tesz, a kétségbeesett vámpírok pedig borzalmas kockázatot vállalnak. Olyan kockázatot, ami mindent elvehet tőlük.

Ez a legjobb nekünk.

Anyu téved. A zsigereimben éreztem a kőkemény bizonyosságot, ugyanott, ahol a halhatatlanságom karmai a bordáimnak súrlódtak. Ő talán csak ennyit remél számunkra, de én többet akarok. És most, életemben először, megkaptam. A Harcote kiutat jelent, valami jobb felé vezető utat. Egy olyan hely felé, ahová végre *odatartozom*.

Ha ő ezt nem képes megérteni, nincs már miről beszélni.

Amikor leparkoltam a lakásunknál, elővettem a telefonom, és megnyitottam Atherton levelét. Gyorsan, mielőtt inamba szállna a bátorság, aláírtam a dokumentumokat anyu nevében, bejelöltem a megfelelő négyzeteket, és megnyomtam a küldést.

A tizenegyedik két héten belül kezdődik, és amikor odaérünk, a Harcote diákja leszek.

3

TAYLOR

A DOMBTETŐN ELTERÜLŐ FELSŐ KAMPUSZON, a könyvtár tornácának oszlopos korlátján ücsörögtem, a napszemüvegemet feltoltam az orromra. A hatalmas keret miatt úgy néztem ki, mint egy bogár, de ez volt a legsötétebb szemcsi, amit az egész nyáron elhúzódó kutatás során találtam; szinte már túl sötét, hogy rendesen lehessen benne látni. Sajnos ahhoz nem volt elég sötét, hogy eltakarja, mi folyik alattam a domb lábánál: beköltözős nap a Harcote Középiskolában.

Fintorra rándult a szám, valószínűleg így is marad, amíg a sulinak júniusban vége nem lesz.

Én is átestem a beköltözős napon csillogó szemű elsőévesként, aztán utána megsömörlött másodévesként. Ez a mostani sem különbözött semmiben. Az egész egy parádé tele kitalált hagyományokkal, mint hogy a tantestületnek fekete, bokáig érő köpenyt kell viselni az iskola első napján, holott New York állam felső részében olyan forró és párás az idő, hogy ennyi erővel csapdába eshetünk volna egy hónapban is. Mintha Atherton azon aggódna, hogy nem felismerhetően vámpírok, ha nem rajzfilmekből veszik az öltözködési tippeket. Az egész lényege, hogy azt éreztessék a túlféltő vámpír szülőkkel, hogy egy velük egyidős, megszentelt intézményre bízzák drága vérifoncaikat. Hogy könnyen elfelejthessék: Atherton csupán huszonöt éve kaparintotta meg és vámpirizálta az iskolát.

Tornacipőm sarkával a fakorlátot rugdaltam. Kevesebb mint három órája vagyok itt, és máris érzem, ahogy a vállam egyre csomósabb, az állkapcsom egyre jobban feszül. Nehéz elhinni, hogy aznap reggel még kicsit izgatott voltam, amiért visszajövök a suliba. Most, mikor már tényleg a kampuszon voltam, nyilvánvalóvá vált, hogy a három hónap, amit otthon töltöttem a szüleimmel összezárva, károsította az értelmi képességeimet. Összetévesztettem a kétségbeesést, hogy elszabaduljak tőlük a francba, a vággyal, hogy visszatérjek a Harcote-ra.

Az alsó kampuszon a fekete, selyem napernyők és az óriási golfesernyők alatt menedéket kereső vámpírcsaládok egységei között kiszúrta Radtkét, aki a vámpíretikát tanítja. Éppen a homlokát törölgette egy csipkés zsebkendővel. Radtke a tradicionalista vámpírok egyike, vaskalapos viktoriánus vérszívó. Szó szerint, olyan százötven évvel ezelőtt változtatták át. Még mindig ugyanazokat a gyászruhákat hordja, fűzővel meg minden. Szoknyáit vérfoltok tarkítják még abból az időből, amikor lehetett emberekből táplálkozni. Látható erőfeszítésbe kerül nem cöcögni minden lányra, aki trikót merészelt felvenni az ültetett vacsorára, de persze az én konzervatív ingjeim sem tetszenek neki jobban. Ezen kívül Radtke a Hunter Ház felügyelője is, ahol ebben az évben lakom. Már így is elég indokom van, miért kerüljem a házamat, Radtke ide vagy oda.

Radtke körül a segédek – megdelejezett emberi szolgálak, akik alig voltak tudatában, mit csinálnak – kötelességtudóan rakodták kifelé a csomagokat a luxus-SUV-kból a parkolóba. Minden évben előfordul pár hamisítatlan Titanic korabeli hajókoffer, ugyanis a vámpírok sosem hagynak semmit csak úgy a múltban. Néhány szülő máris érzélgőssé vált a kilátástól, hogy a drágalátos bébiszörnyetegüket egy teljes félévre szem elől tévezzék. Az én szüleim ugyanilyenek voltak az első alkalommal, bár most nélkülük jöttem el a suliba. Bezzeg amikor az öcsémre kerül a sor, anya tutira könnyes búcsút vesz majd tőle mind a négy beköltözés alkalmával, és elcibálja a vérösünket a novemberi Leszármazottak Napjára. Az egyik elsős elkövette azt a tragikus hibát, hogy mindenki szeme láttára az anyja nyakába borult; számításaim szerint a jó híre ezt nem heveri ki legalább a tavaszi szünetig.

A Harcote nagybecsű diákságának maradéka – a legjobbak legjobbjai, örök életű és halált nem ismerő lények utódai, mindegyikük különleges és egyedi emlékműve a Vésszel szembeni állhatatosságunknak és jómagam szeretett osztálytársai – elvadult barmok módjára viselkedett mint mindig, amikor felügyelet nélkül hagyják őket. Keresztül-kasul rohangáltak a belső udvaron, kifelé kiabáltak a lakóház ablakaiból, és egymás nyakába ugráltak, mintha épp a háborúból tértek volna vissza, nem pedig három hónap vakációról. Gyakorlatilag innen hallottam, ahogy összehasonlítják a közösségi hálós megfigyeléseiket. Ki jött meg Milánóból, ahol modellkedni volt? Hallottad, hogy ez és ez egy K-pop bandával turnézott? A jó öreg harcote-osok, nem lacafacáznak, ha arról van szó, hogy a nyár folyamán ki lett még dögösebb, még gazdagabb vagy még menőbb, és ki lesz az idei társasági kártyavár csúcsán. Tudnak mosolyogni és barátságosan viselkedni, de nyilvánvalóan mindenki tud harapni is. Lemészárolnák egymást, ha kellene.

Vagy ha jó bulinak tűnik.

Sóhajtottam. Hogy én mennyire túl voltam már azon a ponton, hogy ilyesmivel foglalkozzak! Hogy *velük* foglalkozzak.

Mögöttem léptek alatt recsegett a tornác.

– Már be is költöztél?

Egyik lábamat visszalendítettem a korlát másik oldalára, és hagytam lecsúszni a napszemüveget az orromon.

– Minimalista életvitelt folytatok, Kontos, pontosan ezért. Pofonegyszerű.

Kontos hernyóbajszja hullámozott, ahogy megpróbált önelégült fejet vágni (túl jó fej, hiányzik belőle ez a képesség). Fekete köpenyét átvetette az egyik karján, inge nyirkos volt az izzadságtól.

– Egészen pontosan hány pár tornacipőre van szükség a minimalista életvitelhez?

– Idén? Tizenhétre. Az alapvető dolgoknak mindig van hely.

– Jó, hogy újra itt vagy, Taylor – mondta vigyorogva.

Mosolyra húzódott a szám, leugrottam a korlátról, és megöleltem. Kontos tanítja a tudományos tárgyakat, és ő azon kevés dolgok egyike – esetleg az egyetlen dolog –, amelyeket szeretek a Harcote-ban.

Elsőben tudományos kutatás óráim volt velem, és az ő asztalához osztottak az ültetett vacsorákon. Viszont barátok csak azután lettünk, hogy előbújtam, mert Kontos szintén meleg, és a Harcote bizonyíthatóan sivatagi környezet a homoszexuálisok számára. Kontos divatérzéke megállt a fejlődésben valamikor az átváltozását követő évtizedekben, így továbbra is az általam csak szeretetteljesen hetvenes évek apukájának nevezett kinézetet hozza, vastag bajuszával teljes a kép.

– Mi a helyzet szobatárs terén ebben az évben? – érdeklődött.

A mosolyom elszáradt, porrá omlott, és elszállt a naplementében.

– Szó szerint a lehető legrosszabb forgatókönyv, egyes készülségi szint, kész katasztrófa.

– Csak nem lehet olyan rossz.

– Nem veszem félvállról a *szó szerint* kifejezést. – Lekaptam a nap szemcsimet, hogy erélyesebben tudjak ránézni. – Evangeline Lazareanu.

Kontos szája többször kinyílt és becsukódott a hiábavaló próbálkozások során, hogy a legjobbat hozza ki ebből.

– Ez lehet, hogy nem éppen ideális, de egykor nem voltatok barátnők?

Mintegy végsőre éles visítás visszhangzott az alsó kampuszról. Mindketten éppen időben fordultunk arra, hogy lássuk elsuhanni a hosszú, fekete hajkoronát, ahogy egy lány átszaladt a lakórész belső udvarán, majd egy öleléssel ledöntött valakit a lábáról. Vihogás! Mosolyok! Lányként viselkedő lányok!

– Képzeld el, milyen *azzal* élni – fanyalogtam. – Majd adj hozzá egészséges mértékű kölcsönös megvetést, és a rosszindulatú barátait... Még jó, hogy halhatatlan vagyok, különben valószínűleg megfulladnék a hajápoló termékeinek kipárologásától. Ne neved!

Kontos úgy tett mintha a bajuszát simítaná le, hogy leplezze a tény, miszerint kuncog. Kísérlete kudarcba fulladt.

– Tanár vagyok, tárgyilagos maradok. Miért nem próbálsz áthelyezést kérni?

– Tudod, hogy nem engedélyezik a „személyes okból” történő áthelyezést. Hogy máshogy tanulhatnánk meg szeretni vámpírhardánk többi tagját, ha nem úgy, hogy kilenc hónapra összezárnak minket egy kis szobába?

– Abban nincs semmi rossz, ha erőfeszítést teszel. Életed hátralévő részében ezeket a vámpírokat fogod ismerni, az pedig nagyon hosszú idő.

Újra feltettem a napszemcsit. Lehet, hogy Kontos a legközelebbi barátom a Harcote-ban, legyen ez bármily szánalmas is, ám ez nem jelentti azt, hogy a történet teljes verzióját adtam elő neki arról, mi folyik köztem és Evangeline között. Állammal a köpenye felé bökttem.

– Azt nem kéne viselned?

Komor pillantást vetett rám.

– Nem okíthatom a fiatalságot a hagyományok tiszteletére, ha hőgutát kapok. Gyerünk! – szólt rám. – Fel kell sorakoznunk a tanévnyitóra.

Ha egyetlen hely képes lenne közvetíteni, miért olyan kicseszett hülyék a vámpírok, akkor az a Harcote nagyterme lenne. Amikor Atherton úgy döntött, létrehoz egy iskolát csak a vérfoncnoknak, határozottan az Oxford-Harvard hangulatot célozta be. Bármiféle parányi kápolna járt a bentlakásos fiúiskolához, amelyet megvett, nem ütötte meg a szintet. Ráadásul, mivel az intézmény az éjszaka kegyetlen teremtményeinek szolgálatára készült, egy sztenderd kápolnának nem lett volna sok értelme. A problémát nem a kereszték jelentették, azok még enyhe allergiás reakciót sem váltottak ki, mint néha a fokhagyma. Az volt a gond, hogy ha örök életre számíthatsz, a kereszténység sok megkapó eleme, mint például a feltámadás, értelmét veszti. Ehelyett Atherton építtetett valami kétszer akkorát és milliószor díszesebbet, és elkezesztelte nagyteremnek. Messziről úgy festett, mintha egy katedrális légi úton ideszállítottak volna Európából, és a kampuszra ejtették volna. Közelről láthatod, hogy a kőművesmunka micsoda vámpíros. De nevérek, hollók és koponyák vésetei, na meg emberekéi (főleg szembeötlő dudákkal rendelkező hölgyeké), amint a köpenyes és agyaras vámpírok karjaiba alélnek, akik kiszívják belőlük az éltető vért. Az élénk színek, valamint az üveglablakok vastag ólmozása miatt úgy néznek ki, mintha egy képregényből másolták volna ki őket.

Tehát lényegében visszafogott, élőholti elegancia.

Szerény véleményem szerint – ami senkit sem érdekelt, de amit úgyis mindig megosztok másokkal – Atherton valami izgalmasabbat is tervezhetett volna egy lekopizott templomnál. Hogyan lehetnének a vámpírok tényleg *olyan szuper hatalmasok és felsőbbrendűek*, ha csak reprodukáljuk ugyanazokat a hatalmi típusokat, amelyekre az emberi társadalom támaszkodott? De az új elképzelések nem tartoznak a vámpírok képességeinek élvonalába.

Otthagytam a köpenyét felöltő Kontost, és felbattyogtam a csarnokhoz. Ötsornyi vámpír kigyózott a faajtótól: tantestület, negyedévesek, harmadikosok, másodikosok és végül az alig kamaszodó elsősök. Ahogy a helyemre találtam a harmadévesek sorában, néhány diák sífutásról vagy a színházi technikusok közül odabiccentett vagy intett az irányomba, de senkit nem ragadtak el láttomra annyira az érzelmek, hogy a földre birkózott volna. Soha senki nem kérdezte, milyen nyaram volt.

Nekem nyolc. Jól van az így, hogy nem tettetnek érdeklődést, én sem terveztem úgy tenni, mintha érdekelnének.

Szóval amikor Carolina Riser, aki két éve előttem áll a sorban, hátrafordult beszélgetni, majdnem azt hittem, valaki mást keres.

– Taylor! Hallom, te is a Hunter Házban vagy idén.

Kezdődik. Ennek a napszemcsinek a legnagyobb hátránya, hogy senki nem látja, ha a szememet forgatom. Pedig megsemmisítő a szemforgatásom.

– Ja, Evangeline-nel. Te kivel laksz?

Pimaszul figyelmen kívül hagyva a témaváltásra tett kísérletemet, Carolina azt mondta:

– Uh, Evangeline *olyan csúcs*. Lucy is a Hunterben van, nem? Nagyszerű. Sőt, tökéletes.

Carolina arcán mohó mosoly feszült arra várva, hogy bemártsam magam. *El se fogod hinni, Taylor mit mondott Evangeline-ről és Lucyről.*

Nem adtam meg neki az örömet. Lakatolt tettem a számra, vállat vontam.

Nem volt éppen váratlan fejlemény, hogy az én–Evangeline szoba-beosztás elindítja a pletykákat. A beköltözős napon a szobatársak közötti feszülő ajándéknak számít. Elég drámát szolgáltat, hogy kihúzzuk az

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

első két hónapot, amíg az Alapítóból újabb löketet nem ad. Evangeline az a fajta népszerű diák, akit a suliban egyik fele Marie Antoinette-nek, a másik meg Teréz anyának lát, miközben engem általános érvényűen – és helyesen – meleg különcként és ribancnak tartanak. Mindenki tisztában van vele, hogy nem jövünk ki jól. Nem is igazán tudom elképzelni, mi fog történni, ha Evangeline-t összezárják velem egy szobába egész évre, bár minden gond nélkül látom magam előtt, hogy bármi történne, azt úgy szőné történeté, hogy csak még rettegettebb, még kedveltebb, még hatalmasabb legyen tőle. Őszintén szólva, a manipulációs tehetsége lenyűgöző (és egy icike-picikét dögös). Ez persze nem jelenti azt, hogy együtt akarok élni vele. Megropogtattam a nyakam, majd az ujjperceim. Talán Kontos rávehetné a vezetőséget, hogy kivételt tegyenek, és egyszemélyes szobába költöztessenek, mindenkit megkímélve a kellemetlenségektől.

A sorok elkezdtek bemaszírozni a terembe. Először a tantestület, aztán a negyedévesek, mellkasuk büszkén kidüllesztve. Az én harmadéves sorom követte őket, helyet foglaltunk a rendkívül kényelmetlen, egyenes támlájú padsorokban (teljességgel feleslegesek, hiszen a nagyterem sosem volt ténylegesen templom). A kamarakórus elénekelt a Harcote-indulót, „Neked szentelem magam, ó Harcote”, amely határozottan hasonlít egy gyásznénekhez. Lecsúsztam a padsorban, térdemet az előttem lévő padnak támasztottam, fejem a kemény fán pihent. Éppen elszundítottam volna, amikor a nagyterem ajtaja nyikorogva kinyílt.

Pár pillanattal később Carolina odasúgta az előttünk ülő sornak, hogy egy új lány ül hátul.

Ilyesmi szinte sosem történik a Harcote-ban.

Érdekes.

Talán mégsem én és Evangeline leszünk idén a szórakozás egyetlen forrása.